II

(Retsakter, hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING
af 16. december 2003
om Frankrigs støtteordning for overtagelse af kriseramte virksomheder

(meddelt under nummer K(2003) 4636)

(Kun den franske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(2004/343/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 88, stk. 2, første led,

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

efter at have opfordret interessenterne til at fremsætte deres bemærkninger i overensstemmelse med ovennævnte artikler ([1]),

og ud fra følgende betragtninger:

I. SAGSFORLØB

(1) I forbindelse med meddelelsen om anvendelsen af statsstøttereglerne på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomhederne ([2]) (i det følgende benævnt »meddelelsen«) foretager Kommissionen en vurdering og en revurdering af eksisterende fiskale støtteforanstaltninger i medlemsstaterne ([3]). Nærværende procedure indskriver sig i denne sammenhæng.

(2) Ved skrivelse af 12. september 2001 (D/53716) sendte Kommissionen en anmodning om oplysninger til Frankrig vedrørende den skattefritagelse, som hjemles i artikel 44f i de almindelige beskatningsbestemmelser. For denne skattefritagelse kræves der ikke nogen anmeldelse forud for iværksættelsen i overensstemmelse traktatens artikel 88, stk. 3. Ved skrivelse af 19. september 2001 (VB/myg nº2540) anmodede de franske myndigheder om en forlængelse af svarfristen med en måned, hvilket Kommissionen indrømmede dem den 1. oktober 2001 (D/54025). Den 29. november 2001 fremsendte Kommissionen en påmindelse (D/54953) med henblik på at få de ønskede oplysninger. Den 21. december 2001 (VB/myg nº3640) fremsendte de franske myndigheder kun en del af de ønskede oplysninger. Ved skrivelse af 15. marts 2002 (D/51147) anmodede Kommissionen derfor om de manglende oplysninger, som blev fremsendt den 15. april 2002 (VB/myg 1116).

(3) Ved skrivelse af 19. august 2002 indledte Kommissionen den formelle undersøgelsesprocedure. Beslutningen om at indlede undersøgelsesproceduren blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* ([4]). Kommissionen opfordrede interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger til foranstaltningen.

(4) Kommissionen har ikke modtaget bemærkninger fra interesserede parter. Ved skrivelse af 10. september 2002 anmodede de franske myndigheder om en forlængelse af fristen for fremsættelse af bemærkninger med 20 dage, hvilket Kommissionen accepterede. Kommissionen modtog den franske regerings bemærkninger den 16. december 2002.

Detaljeret beskrivelse af ordningen

(5) Artikel 44f i de almindelige beskatningsbestemmelser blev indført ved artikel 14 A i finansloven for 1989 ([5]). I denne artikel bestemmes det, at selskaber, der oprettes med henblik på overtagelse af aktiviteter, der udføres af kriseramte industrivirksomheder, fritages for selskabsskat i en periode på to år. Bestemmelserne i artikel 44f er ændret fem gange, i 1990, 1991, 1992, 1994 og 2000. Tilsyneladende har de forskellige ændringer bidraget til at præcisere bestemmelserne for anvendelse af skattefri-

([1]) EFT C 284 af 21.11.2002, s. 5.
([2]) EFT C 384 af 10.12.1998, s. 3.
([3]) Jf. punkt 37 i meddelelsen.
([4]) Jf. fodnote 1.
([5]) Lov nr. 88-1149 af 23.12.1988, Den Franske Republiks tidende af 28. december 1988, s. 16320.

tagelsen (1991) og til at udvide anvendelsesområdet til hele, selvstændige industrisektorer, der er blevet overdraget (1990), samt til kriseramte virksomheder, hvor der ikke er sket nogen overdragelse i henhold til en domstolsafgørelse (1992). Ændringen i 1994 vedrører kun bestemmelserne vedrørende anvendelse af lov nr. 85-98 af 25. januar 1985 vedrørende sanering og retslig likvidation af virksomheder, som artikel 44f oprindeligt vedrørte. Ved ændringen i 2000 fjernedes henvisningen til ovennævnte lov nr. 85-98, og denne blev erstattet med en henvisning til de artikler i handelslovbogen, hvor denne lov er kodificeret.

(6) Fritagelsen finder automatisk anvendelse, når overtagelsen vedrører en kriseramt virksomhed, der har været genstand for en overdragelse i henhold til en domstolsafgørelse inden for rammerne af en insolvensprocedure i henhold til artikel L 621-83 ff. i handelslovbogen.

(7) Denne fritagelse kan ligeledes indrømmes efter tilladelse fra den budgetansvarlige minister i følgende tre tilfælde:

a) når proceduren for betalingsstandsning ikke er iværksat

b) når overtagelsen, som finder sted i forbindelse med overdragelse i henhold til en domstolsafgørelse i overensstemmelse med ovennævnte lov nr. 85-98, ikke vedrører hele virksomheden, men hele afdelinger af virksomheden

c) når overtagelsen vedrører et eller flere kriseramte industrielle anlæg inden for industrivirksomhed, der ikke er i vanskeligheder.

(8) Ministerens beslutninger finder kun anvendelse i forbindelse med industriprogrammer til over 50 mio. FRF ekskl. afgifter (omkring 7,6 mio. EUR) eller for virksomheder med en omsætning på over 1 mia. FRF (omkring 150 mio. EUR), hvor mere end 50 % af selskabskapitalen ejes af en virksomhed med en samlet omsætning på over 1 mia. FRF. I de øvrige tilfælde træffes beslutningen af chefen for skatte-myndighederne i det departement, hvor virksomheden har sit hjemsted.

(9) Tilladelsen gives først, når alle nedenstående betingelser er opfyldt:

a) overtagelsen skal vedrøre en virksomhed, en eller flere hele og selvstændige afdelinger eller et foretagende, som udøver en industriel aktivitet

b) problemerne skal være synlige; der skal være tale om en økonomisk situation, hvor aktiviteternes ophør er umiddelbart forestående

c) det nye selskab skal som eneste aktivitet have driften af den overtagne aktivitet og skal være oprettet med henblik herpå

d) kapitalen i det nyoprettede selskab må ikke direkte eller indirekte ejes af personer med tilknytning til den kriseramte virksomhed, som har drevet denne virksomhed, eller som indirekte har ejet mere end 50 % af dennes kapital; dette gælder i året forud for overtagelsen

e) ved overtagelse af en eller flere kriseramte afdelinger inden for en industrivirksomhed skal det nyoprettede selskab være juridisk og økonomisk uafhængigt af den overdragende virksomhed.

(10) Endelig kan virksomheder, der kan fritages for selskabsskat i henhold til artikel 44f i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 1383 A, 1464 B og 1464 C i de almindelige beskatningsbestemmelser, ligeledes og efter forhandling med de lokale kompetente myndigheder fritages for erhvervsskat og ejendomsskat i en periode på to år.

(11) De franske myndigheder har indsendt en række oplysninger vedrørende størrelsen af nogle af virksomhederne, der er omfattet af disse foranstaltninger (tabel 1), og det udbetalte støttebeløb mellem 1997 og 1999 (tabel 2). Disse oplysninger vedrører kun tilfælde, hvor ministeren eller skattemyndighederne har givet tilladelse og omfatter således ikke tilfælde, hvor støtteordningen er anvendt automatisk.

Tabel 1

Antal arbejdstagere	Antal virksomheder	
	1991 til 1996	siden 1997
Mindre end 10 arbejdstagere	70	2
Mellem 11 og 50 arbejdstagere	106	10
Mellem 51 og 250 arbejdstagere	22	12
Mere end 250 arbejdstagere	2	11
Virksomheder, for hvilke der ikke foreligger oplysninger	25	11
I alt	225	38

Tabel 2

	1997	1998	1999
Antal virksomheder under ordningen	151	182	60
Udgift i mio. EUR	64	80	55

Begrundelser for at indlede procedure

(12) Ved indledningen af den formelle procedure skønnede Kommissionen, at skattefritagelsen for virksomheder, der overtager aktiviteter fra kriseramte virksomheder, kunne udgøre statsstøtte i henhold til EF-traktatens artikel 87,

stk. 1. Efter sin indledende analyse fandt Kommissionen navnlig, at den pågældende ordning indebar en fordel for modtageren, idet disse blev fritaget for skatter, som normalt pålægges franske virksomheders budget, nemlig selskabsskat, ejendomsskat og erhvervsskat, hvilket medfører lavere skatteindtægter. Kommissionen havde udtrykt tvivl om, hvorvidt ordningen var forenelig med retningslinjerne for støtte til kriseramte virksomheder og retningslinjerne for støtte med regionalt sigte.

Frankrigs bemærkninger

(13) Ved skrivelse af 13. december 2002 fremsendte de franske myndigheder deres bemærkninger til Kommissionen. Ifølge de franske myndigheder udgør de pågældende foranstaltninger ikke statsstøtte i henhold til EF-traktatens artikel 87. Hvis de alligevel betragtes som statsstøtte, finder de franske myndigheder, at ordningen er i overensstemmelse med Kommissionens retningslinjer for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder.

(14) Ifølge de franske myndigheder kan fritagelsen i henhold til artikel 44f i de almindelige beskatningsbestemmelser ikke sidestilles med statsstøtte, idet den kan finde anvendelse på alle nye virksomheder, der er oprettet som følge af opkøb af aktiver uafhængigt af aktivitetssektor. De franske myndigheder leverer en række oplysninger om de sektorer, som de virksomheder, der er omfattet af fritagelsen, kommer fra: De omfatter navnlig skibsværfter, automobilindustrien, holdingselskaber, trykkerier, læderindustrien, papirindustrien, kemisk industri og fremstilling af telekommunikationsudstyr. Fritagelsen udgør ifølge de franske myndigheder ikke nogen undtagelse i forhold til de almindelige beskatningsbestemmelser.

(15) De franske myndigheder fastslår, at fritagelserne for erhvervsskat og ejendomsskat ikke er forbeholdt bestemte virksomheder. De begrunder kravet om en beslutning truffet af de lokale myndigheder med, at disse er økonomisk selvstyrende, og præciserer, at de ikke har mulighed for at udvælge, hvilke virksomheder der skal være omfattet af fritagelserne. Fritagelserne finder anvendelse på alle virksomheder, der er etableret på deres område.

(16) Den franske regering anfører, at fritagelserne kan betragtes som neutrale, for så vidt angår samhandelen inden for Fællesskabet af to hovedårsager: på den ene side som følge af, at der er tale om midlertidige foranstaltninger, og på den anden side på grund af støttens begrænsede omfang i forhold til udgifterne ved køb af en kriseramt virksomhed.

(17) Hvis Kommissionen skulle ønske at undersøge foranstaltningerne i lyset af retningslinjerne for støtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder, fremlægger de franske myndigheder en række argumenter. For det første understreger de, at tildelingen af fritagelser altid har været betinget af, at der findes et omstruktureringsprogram. Programmets levedygtighed skal vurderes enten af den dommer, der behandler sagen om betalingsstandsningen, eller af de skattemyndigheder, der giver tilladelse til fritagelserne. Omstruktureringsplanen skal ligeledes indeholde en garanti for, at de tildelte fritagelser ikke overstiger det mindstebeløb, der er nødvendigt for at holde virksomheden kørende i omstruktureringsperioden. For det andet fremfører de franske myndigheder, at det forhold, at fritagelsen kun har en varighed på to år, betyder, at den er utilstrækkelig til at dække alle den nye virksomheds finansieringsbehov.

Vurdering af støtten

(18) Denne beslutning vedrører ordningen som sådan, og der foretages ikke nogen undersøgelse af de støttebeløb, der er udbetalt i de enkelte tilfælde. I visse tilfælde har Kommissionen imidlertid besluttet at undersøge visse kategorier af enkelttilfælde, der kan begrunde en særlig gennemgang.

(19) Efter at have gennemgået de franske myndigheders bemærkninger fastholder Kommissionen sin holdning, som udtrykkes i åbningsskrivelsen af 19. august 2002, ifølge hvilken den undersøgte ordning udgør statsstøtte i henhold til traktatens artikel 87, stk. 1.

(20) Kommissionen finder, at foranstaltningerne i artikel 44f i de almindelige beskatningsbestemmelser opfylder de kumulative kriterier i traktatens artikel 87, stk. 1.

Fordel

(21) For det første medfører foranstaltningen en fordel. På baggrund af retspraksis ved Domstolen anser Kommissionen i praksis begrebet statsstøtte for ikke blot at omfatte positive ydelser, men ligeledes foranstaltninger, der på forskellige måde letter de byrder, som normalt belaster virksomhedernes budget ([1]). Men i henhold til artikel 44f fritages overskuddet i en ny virksomhed, der overtager en kriseramt virksomhed, for selskabsskat i de første to år efter oprettelsen. Denne foranstaltning er i modsætning til de franske myndigheders opfattelse at betragte som en undtagelse fra de almindelige franske beskatningsbestemmelser, hvori det hedder, at denne skat finder anvendelse på alle »juridiske personer, der driver virksomhed eller foretager udbyttegivende transaktioner« ([2]). Dette betyder, at selskabsskat er en skat, der

([1]) Dom af 8. november 2001 i sag C-143/99, Adria-Wien Pipeline, Sml. 2001 I, s. 8365, præmis 38.

([2]) Artikel 206, stk. 1, sidste led, i de almindelige beskatningsbestemmelser.

normalt pålægges franske selskaber. Gennem fritagelsen spares nyoprettede selskaber, der overtager aktiverne fra en kriseramt virksomhed, for en omkostning, som deres konkurrenter skal afholde ([1]), og opnår derved en fordel. Som det understreges i punkt 9 i meddelelsen er en skattefritagelse at betragte som en fordel.

(22) I øvrigt kan virksomheder, der kommer ind under fritagelsen for selskabsskat i henhold til artikel 44f i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 1383 A, 1464 B og 1464 C i de almindelige beskatningsbestemmelser, ligeledes og efter forhandling med de lokale kompetente myndigheder fritages for erhvervsskat og ejendomsskat i en periode på to år. Denne fritagelse udgør ligeledes en fordel, idet disse skatter normalt skal betales af virksomheder i Frankrig.

Statsmidler

(23) For det andet skal foranstaltningen finansieres ved hjælp af statsmidler. I henhold til punkt 10 i meddelelsen svarer dette til forbrug af statsmidler i form af skatteudgifter. Ved at fritage disse nye virksomheder for selskabsskat samt ejendomsskat og erhvervsskat giver de franske myndigheder, både centraladministrationen og de lokale myndigheder, afkald på indtægter, der udgør statsmidler. De franske myndigheder har således skønnet, at alene fritagelsen for selskabsskat i perioden 1997 til 1999 medførte en udgift på næsten 200 mio. EUR. Foranstaltningen gennemføres således ved hjælp af statsmidler.

Påvirkning af samhandelen inden for Fællesskabet

(24) For det tredje vil foranstaltningen påvirke samhandelen inden for Fællesskabet og fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene. Ifølge oplysningerne fra de franske myndigheder tilhører virksomhederne, der kommer ind under denne ordning, vidt forskellige brancher, hvoraf nogle er udsat for stærk konkurrence på inden for Fællesskabet, navnlig skibsværfter, automobilindustrien, den kemiske industri samt papir- og tekstilindustrien. I modsætning til de franske myndigheder mener Kommissionen ikke, at disse foranstaltninger er neutrale, hvad angår samhandelen inden for Fællesskabet, som følge af deres midlertidige karakter eller de beskedne beløb sammenholdt med omkostningerne ved overtagelse af en kriseramt virksomhed. Dette underbygges af to argumenter: På den ene side, som det understreges i meddelelsen og ifølge fast retspraksis ([2]), ændrer det forhold, at der er tale om forholdsvis begrænsede beløb, ikke ved det faktum, at der er tale om statsstøtte ([3]); på den anden side vil støtte til nyoprettede virksomheder påvirke samhandelen inden for Fællesskabet, selv om den i visse tilfælde kan tillades. Derfor er Kommissionen af den opfattelse, at den pågældende foranstaltning, navnlig hvis den anvendes inden for visse sektorer med kraftig konkurrence, hvilket er tilfældet her ([4]), påvirker samhandelen inden for Fællesskabet og fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene.

Støttens selektivitet

(25) Endelig skal foranstaltningen være selektiv. De pågældende foranstaltninger finder kun anvendelse på nyoprettede selskaber, der har til formål at overtage industrielle aktiviteter fra kriseramte virksomheder. Virksomhederne skal opfylde meget strenge betingelser for at blive omfattet af fritagelserne: Kun nyoprettede virksomheder, der overtager den kriseramte virksomhed i forbindelse med en insolvensprocedure, eller som opnår tilladelse fra finansministeriet og/eller de lokale myndigheder, kan blive omfattet af ordningen. De franske myndigheder fastholder, at foranstaltningen vedrører alle sektorer. I sin beslutning om at indlede undersøgelsesproceduren bemærkede Kommissionen imidlertid, at foranstaltningen udelukkende finder anvendes på den industrielle sektor, hvorved servicesektoren, der, som Kommissionen bemærkede i sin beslutning om at indlede undersøgelsesproceduren, i Frankrig udgør 70 % af bruttonationalindkomsten og 65 % af arbejdspladserne. Alene dette forhold giver anledning til at betragte foranstaltningen som selektiv ([5]). Af de oplysninger, som de franske myndigheder tidligere har fremsendt, fremgår det ganske vist, at mindst ét holdingselskab og to rådgivningsvirksomheder også har opnået fritagelse for selskabsskat, selv om de ikke tilhører industrisektoren. Men forekomsten af sådanne tilfælde er imidlertid ikke bevis for, at foranstaltningerne var åbne på samme vilkår for virksomheder, der ikke udøver industriaktiviteter. Selv om bestemmelserne i artikel 44f kunne anvendes af alle sektorer, finder de under alle omstændigheder ikke anvendelse på alle virksomheder, idet hovedregelen i Frankrig er, at alle virksomheder betaler selskabsskat samt erhvervsskat og ejendomsskat. Som Retten i Første Instans har fastslået ([6]), udelukker det forhold, at en fordel er forbeholdt nyoprettede virksomheder, de øvrige virksomheder fra at kunne nyde godt af denne ordning, og den må derfor betragtes som selektiv. Dette gælder så meget desto mere, som de nyoprettede virksomheder desuden skal opfylde andre kriterier for at kunne nyde godt af fritagelsen, såsom overtagelse af en industriel aktivitet fra en kriseramt virksomhed og uafhængighed i forhold til tidligere selskabsdeltagere, ansvarlige ledere eller majoritetsaktionærer eller i givet fald den

([1]) Dom af 23. februar 1961 i sag 30/59, Steenkolenmijnen, Sml. 1961, s. 3.
([2]) Se dom af 24. juli 2003 i sag C-280/00, Altmark Trans (endnu ikke offentliggjort i Samling af Afgørelser, præmis 81).
([3]) Jf. punkt 11 i meddelelsen.
([4]) Jf. punkt 14 i denne beslutning.
([5]) Dom afsagt af Domstolen den 8. november 2001, Adria-Wien Pipeline (nævnt ovenfor, præmis 39 ff).
([6]) Dom afsat af Retten den 6. marts 2002 i de forenede sager T-92/00 og T-103/00, Territorio Histórico de Álava, Sml. 2002 II, s. 1385, præmis 48 og 49.

overdragende virksomhed. Ordningens selektivitet bekræftes desuden af det forholdsvis begrænsede antal virksomheder, der er blevet godkendt under ordningen, kun 263 virksomheder mellem 1991 og 2002, sammenholdt med det antal virksomheder, der er omfattet af den pågældende skattepligt, og ligeledes antallet af nyoprettede virksomheder i Frankrig i samme periode.

(26) De franske myndigheder har ikke fremlagt argumenter til begrundelse af ordningen, der er baseret på arten eller finansieringen af det franske skattesystem. Kommissionen finder ikke, at denne begrundelse kan anvendes i denne sag.

(27) Til gengæld finder Kommissionen, at de lokale myndigheder ikke udøver skønsmæssige beføjelser, når de indrømmer fritagelser for erhvervsskat og ejendomsskat til nye virksomheder, der overtager kriseramte aktiviteter. På grundlag af oplysningerne fra de franske myndigheder fremgår det klart, at de lokale myndigheders tildeling af skattefrihed gælder for alle nye virksomheder, der oprettes med henblik på at overtage en kriseramt virksomhed, der er beliggende på deres område. Dette forhold ændrer imidlertid ikke ved konklusionen om fritagelsernes selektivitet. Selv om fritagelserne fra erhvervsskat og ejendomsskat ikke indrømmes fra sag til sag, gælder de som ovenfor anført for en bestemt gruppe af virksomheder, nemlig virksomheder, der opfylder de strenge kriterier, der fastlægges i artikel 44f i de almindelige beskatningsbestemmelser.

(28) Sammenfattende omfatter ordningen alle de elementer, der betyder, at der er tale om statsstøtte, og den pågældende ordning må derfor betragtes som statsstøtte i henhold til traktatens artikel 87, stk. 1.

De minimis

(29) De pågældende fordele er ikke begrænset med hensyn til beløbsstørrelser, og ordningen kan derfor ikke betragtes som en de minimis-foranstaltning. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at fordelene i visse enkelttilfælde er blevet tildelt i overensstemmelse med Fællesskabets bestemmelser for de minimis-støtte.

(30) Inden for Fællesskabets regelsæt for støtte til små og mellemstore virksomheder, som Kommissionen vedtog den 20. maj 1992 ([1]) (i det følgende benævnt »SMV-regelsættet«), indførtes for første gang en definition af, hvad der forstås ved de minimis-støtte. I punkt 3.2 fastsættes anvendelsesområder for de minimis-reglen til et støttebeløb på 50 000 EUR pr. virksomhed i en periode på tre år for visse store udgiftskategorier (investeringer, uddannelse). Dette betyder, at engangsstøtte op til 50 000 EUR til en givet udgiftskategori samt støtteordninger, hvorunder udbetalingerne til virksomhederne vedrørende en bestemt udgiftskategori i en treårig periode var begrænset til dette beløb, ikke var omfattet af kravet om forudgående anmeldelse i henhold til traktatens artikel 88, stk. 3 (tidl. artikel 93, stk. 3). Der var imidlertid en betingelse, nemlig enkeltvis anmeldelse, eller at støtteordningen skulle indeholde en udtrykkelig bestemmelse om, at supplerende støtte til samme virksomhed til samme udgiftstype fra andre kilder eller i henhold til andre ordninger ikke måtte overstige 50 000 EUR. I punkt 3.2 præciseres det, at de minimis-reglen ikke finder anvendelse på følsomme sektorer (stålværker, skibsværfter, kunstfibre, automobilindustrien, landbrug, fiskeri, transport og kulindustri).

(31) De mininis-reglen for SMV-regelsættet ændredes ved Kommissionens meddelelse fra 1996 om de minimis-støtte ([2]). Loftet for de minimis-støtte hæves til 100 000 EUR over en treårig periode, der indledes på tidspunktet for den første de minimis-støtte. Beløbet dækker al offentlig støtte, der tildeles som de minimis-støtte, og påvirker ikke modtagerens mulighed for at opnå anden støtte i henhold til ordninger, der er godkendt af Kommissionen. Denne regel finder ikke anvendelse på sektorer omfattet af EKSF-traktaten, skibsværfter, transportsektoren og støtte til udgifter vedrørende landbrugs- eller fiskerisektoren.

(32) I artikel 1 i Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på de minimis-støtte ([3]) udvides de minimis-reglens anvendelsesområde til alle sektorer bortset fra transportsektoren og aktiviteter vedrørende produktion, forarbejdning eller markedsføring af de produkter, der er anført i bilag I til traktaten, støtte til eksportrelaterede aktiviteter, dvs. støtte, der er direkte knyttet til de eksporterede mængder, til etablering og drift af et distributionsnet eller til andre løbende udgifter i forbindelse med eksportvirksomhed samt støtte, som er betinget af, at der anvendes indenlandske produkter i stedet for importerede. I henhold til artikel 2 i ovennævnte forordning må den samlede de minimis-støtte til en enkelt virksomhed ikke overstige 100 000 EUR i en treårig periode. Dette loft gælder uanset støttens form eller formål.

(33) I henhold til Kommissionens fortolkning ([4]), skal gennemgangen af ikke anmeldte foranstaltninger, selv om de ligger forud for ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 69/2001, foretages på grundlag af denne forordning, under forudsætning af at de gældende regler på tidspunktet for støttens gennemførelse overholdes, når disse ikke er omfattet af en undtagelse i henhold til forordning (EF) nr. 69/2001.

([1]) EFT C 213 af 19.8.1992, s. 2.

([2]) EFT C 68 af 6.3.1996, s. 9.

([3]) EFT L 10 af 13.1.2001, s. 30.

([4]) Se navnlig Kommissionens beslutning 2003/626/EF af 27. november 2002 om Tysklands støtteordning »Thüringens låneprogram til fordel for små og mellemstore virksomheder« (EFT L 223 af 5.9.2003, s. 32).

(34) Dermed udgør anvendelsen af de pågældende foranstaltninger ikke statsstøtte, når de er i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 69/2001 eller forud for denne i overensstemmelse med de gældende de minimis-regler på tidspunktet for indrømmelsen af disse fordele.

Forenelighed

Generelt

(35) Eftersom foranstaltningen udgør statsstøtte i henhold til artikel 87, stk. 1, skal dens forenelighed vurderes på grundlag af undtagelserne i samme artikels stk. 2 og 3.

(36) Undtagelserne i artikel 87, stk. 2, og artikel 87, stk. 3, litra b), d) og e), finder helt klart ikke anvendelse, og de franske myndigheder har heller ikke påberåbt sig dem. Til gengæld bør man undersøge undtagelserne vedrørende udviklingen af visse områder eller visse erhvervsgrene i henhold til artikel 87, stk. 3, litra a) og c). Når der er tale om støtte til fremme af udviklingen inden for visse erhvervsgrene, er de eneste relevante kriterier i lyset af de pågældende foranstaltningers art kriterier vedrørende støtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder samt vedrørende støtte til små og mellemstore virksomheder.

(37) Dermed er Kommissionen som anført i beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure nødt til at analysere ordningen i henhold til Fællesskabets retningslinjer vedrørende støtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder samt retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte. I henhold til Kommissionens meddelelse om fastlæggelse af reglerne for vurdering af ulovlig statsstøtte ([1]), skal ordningen undersøges i lyset af de gældende retningslinjer på tidspunktet for tildelingen af støtten. Kommissionen skal ligeledes undersøge støtten i lyset af de gældende regler for støtte til små og mellemstore virksomheder. I denne henseende er de gældende bestemmelser først og fremmest bestemmelserne i undtagelsesforordningen, der er gældende i dag, og kun subsidiært anvendes meddelelserne, der var gældende på tidspunktet for tildeling af støtten ([2]).

Støtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder

(38) Hvad angår reglerne for støtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder, finder tre grupper af bestemmelser anvendelse i nærværende tilfælde, idet ordningen, som blev indført i 1989, fortsat er i kraft. Der er tale om punkt 227, 228 og 177 i Kommissionens VIII Beretning om Konkurrencepolitikken fra 1979, Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder, som blev offentliggjort i 1994 ([3]), og de nye rammebestemmelser, som blev offentliggjort i 1999 ([4]).

(39) I den henseende fremfører de franske myndigheder et »subsidiært« argument som begrundelse for foranstaltningerne på grundlag af retningslinjerne: De understreger, at anvendelsen af fritagelsen altid har været betinget af, at der har eksisteret et hensigtsmæssigt omstruktureringsprogram, som har været godkendt af dommeren, når der har været tale om en retlig procedure, eller af skattemyndighederne, når det ikke har været nødvendigt med en retlig procedure.

(40) Indledningsvis skal det bemærkes, at virksomheder, der ikke opfylder Fællesskabets definition af en kriseramt virksomhed, har kunnet nyde godt af den pågældende ordning. Selv om der ikke findes nogen udtrykkelig definition, opstilles der i rammebestemmelserne fra 1994 ([5]) og 1999 ([6]) kriterier og typiske egenskaber for disse virksomheder, der grundlæggende svarer til de senere anvendte kriterier. Men i støtteordningen i form af fritagelse fra selskabsskat forudsættes det, at modtageren kan genere et overskud inden for to år efter overtagelsen. Det er tvivlsomt, hvorvidt en virksomhed, der kan genere overskud så hurtigt, kan sidestilles med en kriseramt virksomhed.

(41) Endvidere skal det for så vidt angår perioden forud for 1994 først og fremmest understreges, at nationale foranstaltninger ikke kan godkendes som statsstøtte til redning. I henhold til Kommissionens VIII Beretning om Konkurrencepolitikken skal denne støtte bestå af likviditetsstøtte i form af lånegarantier eller lån, der skal tilbagebetales til en sats svarende til markedssatsen, være begrænset til det nødvendige for virksomhedens fortsatte drift, kun udbetales i den nødvendige periode (normalt seks måneder) til udformning af genopretningsforanstaltningerne og ikke forværre industriens betingelser i andre medlemsstater. De pågældende foranstaltninger opfylder helt klart ikke disse betingelser.

(42) Hvad angår omstruktureringsstøtte, kræves det i beretningen, at der fremlægges et velfunderet omstruktureringsprogram, der igen vil kunne gøre den pågældende aktivitet levedygtig. Støtteintensiteten og støttebeløbet må i øvrigt ikke overstige det minimum, der er påkrævet

([1]) EFT C 119 af 22.5.2002, s. 22.
([2]) Disse kriterier, som udspringer af fortolkningen af Kommissionens forordning (EF) nr. 70/2001 af 12 januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på statsstøtte til små og mellemstore virksomheder (EFT L 10 af 13.1.2001, s. 33) og af ovennævnte meddelelse, nævnes nu udtrykkeligt i artikel 10, stk.1a, som indsættes ved forordningen, som Kommissionen i princippet vedtog den 10. december 2003.
([3]) EFT C 368 af 23.12.1994, s. 12.
([4]) EFT C 288 af 9.10.1999, s. 2.
([5]) Del 2.1.
([6]) Del 2.1.

for at hjælpe virksomheden i omstruktureringsperioden, og det skal begrænses og gradvis nedsættes. I beretningen lægges der også vægt på behovet for at reducere fordrejningen af konkurrencevilkårene, som denne støtteform kan medføre, til et minimum, navnlig inden for de mest følsomme sektorer.

(43) De pågældende foranstaltninger opfylder heller ikke disse betingelser. Når der er tale om et omstruktureringsprogram inden for rammerne af en retlig procedure, nævnes i artikel L 621-85 i den franske handelslovbog de betingelser, der skal opfyldes af alle tilbud om køb af den kriseramte virksomhed (eller aktivitet), for at det kan godkendes af dommeren. Disse tilbud skal indeholde prognoser for aktiviteter og finansiering, overtagelsesprisen og betalingsbetingelser, antal arbejdspladser og beskæftigelsesudsigter for den planlagte aktivitet, indgåede garantier med henblik på tilbuddets gennemførelse samt planer for afståelse af aktiver i løbet af de første to år efter overdragelsen. Ifølge loven er bevarelse af beskæftigelsen og garantier for betaling af kreditorer afgørende kriterier. Så i modsætning til kravene vedrørende statsstøtte til omstrukturering af kriseramte virksomheder i henhold til Kommissionens VIII Beretning om Konkurrencepolitikken tages der ikke hensyn til støttens konkurrencemæssige virkninger. Markedssituationen, konsekvenser for konkurrenterne eller eventuel anden støtte medtages heller ikke i overvejelserne inden for rammerne af den retlige procedure. Når vurderingen af omstruktureringsprogrammet skal foretages af skattemyndighederne, tages der også kun hensyn til programmets mulighed for at sikre en varig fortsættelse af aktiviteterne, mens de konkurrencemæssige aspekter slet ikke medtages. Desuden begrænses støtteintensiteten heller ikke til det strengt nødvendige, og den nedsættes heller ikke gradvist, således som det kræves i henhold til ovennævnte bestemmelser. Dermed afhænger støttebeløbet udelukkende af virksomhedens evne til at generere et overskud. Jo højere overskud, desto højere er støttebeløbet.

(44) For perioden mellem 1994 og 1999 indeholder Fællesskabets rammebestemmelser fra 1994 stort set de samme regler for statsstøtte til redning som VIII Beretning om Konkurrencepolitikken. Dermed kan den pågældende foranstaltning af de i betragtning 41 omtalte grunde ikke anses for forenelig med EF-retten under hensyntagen til disse bestemmelser.

(45) For statsstøtte til omstrukturering indeholder rammebestemmelserne fra 1994 det samme princip om forebyggelse af ubehørig konkurrencefordrejning som bestemmelserne i VIII Beretning om Konkurrencepolitikken. I disse rammebestemmelser kræves det i øvrigt, at støtten begrænses til det strengt nødvendige, samt at de særlige anvendelsesbestemmelser vedrørende følsomme sektorer overholdes. Som det fremgår af betragtning 43 ovenfor, er disse bestemmelser ikke overholdt i denne sag.

(46) En støtteordning for kriseramte virksomheder kan på visse betingelser begrundes i henhold til rammebestemmelserne fra 1994, hvis det kun er SMV, der kan nyde godt af ordningen. I punkt 3.2.4 i rammebestemmelserne defineres SMV som virksomheder med højst 250 ansatte, hvis omsætning ikke overstiger 20 mio. ECU (eller en samlet balance på 10 mio.), og hvor højst 25 % af kapitalen ejes af andre virksomheder end SMV. Men i henhold til oplysningerne fra de franske myndigheder er der ikke tale om at begrænse store virksomheders adgang til ordningen, idet mindst fem sådanne virksomheder har nydt godt af ordningen inden for rammerne af godkendelsesproceduren. Samtidig skal alle godkendelser fra finansministeriet vedrøre virksomheder med en omsætning på over 150 mio. EUR. Ifølge kriterierne i retningslinjerne fra 1994 burde sådanne virksomheder aldrig have været omfattet af en støtteordning, og den støtte, de har modtaget, skulle have været omfattet af en individuel meddelelse (punkt 4.2).

(47) For SMV anfører Kommissionen i punkt 3.2.4 i retningslinjerne fra 1994, at som følge af støttens begrænsede negative virkninger på konkurrencevilkårene kræver den ikke, at omstruktureringsstøtten til SMV opfylder de samme strenge krav, som gælder for store virksomheder med hensyn til kapacitetsreduktion og beskæftigelsesmæssige forpligtelser. Men i punkt 4.1 i de samme retningslinjer hedder det, at hvis støtteordninger for SMV skal kunne godkendes, skal der være tale om en klar identificering af de støtteberettigede virksomheder, de betingelser, der skal opfyldes for modtagelse af støtte samt det maksimale beløb, der kan tildeles. I punkt 3.2.2 kræves det endvidere, at der fremlægges en plan, hvori man godtgør, at virksomheden kan gøres levedygtig inden for en rimelig frist, og som er baseret på interne faktorer. I planen skal der navnlig tages hensyn til eventuelle negative følger for konkurrenterne, og støtten skal stå i rimeligt forhold til omkostninger og fordele ved omstruktureringen. I den franske ordning fastsættes der ikke noget loft for støttebeløbet. Definitionen af de virksomheder, der vil kunne nyde godt af støtten, er kun relativ, eftersom dommeren eller skattemyndighederne skal godkende de nyoprettede virksomheder, der overtager de kriseramte aktiviteter, for at de kan blive omfattet af fritagelsen. Men som allerede anført tager hverken dommeren eller skattemyndighederne hensyn til konkurrencespørgsmål. Omstruktureringsprogrammerne godkendes på grundlag af kriterier vedrørende stabilitet og levedygtighed, mens indvirkningen på konkurrencen ikke vurderes. Dermed er ordningen for støtte til nyoprettede SMV i henhold til artikel 44f i perioden 1994 til 1999 ikke i overensstemmelse med retningslinjerne fra 1994 vedrørende statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder.

(48) For perioden mellem 1999 og i dag begrænser man i punkt 3.1 i retningslinjerne fra 1999 formen, varigheden og beløbet for statsstøtte til redning, og det kræves, at den ikke må medføre alvorlige konsekvenser i de øvrige medlemsstater. Af de grunde, der anføres i betragtning 41 ovenfor, opfylder den franske ordning helt klart ikke disse betingelser.

(49) Med hensyn til omstruktureringsstøtte indføres der ved punkt 3.2.2 i retningslinjerne fra 1999 et krav om, at der skal indføres foranstaltninger med henblik på så vidt muligt at begrænse støttens negative konsekvenser for konkurrenterne og begrænse støtten til det strengt nødvendige for at muliggøre omstruktureringen under hensyntagen til virksomhedens, aktionærernes eller koncernens økonomiske muligheder. En ordning som denne, hvor der slet ikke tages hensyn til støttens virkninger, og hvor støttebeløbet udelukkende fastsættes ud fra skatter, som ellers skulle indbetales, kan således ikke godkendes på dette grundlag, hvilket allerede er påvist i betragtning 43 og 47 ovenfor.

(50) Med hensyn til muligheden for at godkende støtteordninger til omstrukturering af små og mellemstore virksomheder i henhold til punkt 4 i retningslinjerne fra 1999 skal det blot konstateres, at den franske ordning ikke er forbeholdt disse virksomheder, og at det end ikke for SMV garanteres, at støttebeløbet begrænses til det nødvendige minimum, således som det kræves i punkt 4.4, litra c), i nævnte retningslinjer.

(51) Desuden hedder det udtrykkeligt i punkt 7 i retningslinjerne fra 1999, at en nyoprettet virksomhed ikke må nyde godt af støtte til redning og omstrukturering, når den nye virksomhed er oprettet som følge af opløsningen af en tidligere virksomhed eller blot har overtaget dennes aktiver. Det forholder sig kun anderledes i tilfælde, hvor en virksomhed opretter et datterselskab udelukkende med det formål at overtage visse aktiver og eventuelt passiver. Men ifølge oplysningerne fra de franske myndigheder gives skattefordelen udelukkende til virksomheder, der kun har til formål at genoptage kriseramte aktiviteter, og som netop er oprettet med dette formål, og er ikke begrænset til tilfælde, hvor et datterselskab oprettes med henblik på en overtagelse. Desuden må personer, der tidligere ejede kapitalen i den kriseramte virksomhed, enten direkte eller indirekte, ikke eje mere end 50 % af det nye selskab, som skal være juridisk og økonomisk uafhængigt af den overdragende virksomhed. Dermed kan skattefritagelserne, som er tildelt efter 1999 i overensstemmelse med artikel 44f i de almindelige beskatningsbestemmelser, ikke begrundes ud fra retningslinjerne fra 1999 om støtte til redning og omstrukturering.

Støtte med regionalt sigte

(52) For det andet skal ordningen undersøges i lyset af bestemmelserne om statsstøtte med regionalt sigte. De relevante tekster for denne gennemgang er først og fremmest Kommissionens meddelelse vedrørende statsstøtteordninger med regionalt sigte fra 1979 ([1]) for perioden mellem 1991 og 1998 og dernæst retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte fra 1998 ([2]) for perioden mellem 1998 og i dag.

(53) I punkt 18 i) i bilaget til meddelelsen fra 1979 hedder det, at startinvesteringer kan defineres som en kapitalinvestering i form af overtagelse af et foretagende, der er blevet lukket, eller som ville være blevet lukket, hvis overtagelsen ikke var fundet sted.

(54) Det fremgår ligeledes af meddelelsen, at støtte til startinvesteringer kan godkendes inden for de rammer, der fastlægges i punkt 2. For Frankrigs vedkommende vil et loft på 75 % af nettosubventionsækvivalenten for startinvesteringen finde anvendelse for de oversøiske departementer. For den del af Frankrigs område, som modtager regionaludviklingspræmie ([3]), tillader meddelelsen differentieret støtteintensitet afhængigt af regionerne.

(55) Deraf følger, at selv om det gældende loft i de oversøiske departementer fortsat er på 75 %, er de støtteberettigede regioner og gældende lofter i den kontinentale del af Frankrig defineret ved kortet for »Prime à l'Aménagement du Territoire«, som blev godkendt ved Kommissionens beslutning 85/18/EØF af 10. oktober 1984 om afgrænsning af de områder i Frankrig, der er støtteberettigede i henhold til støtteordningen »Prime d'Aménagement du Territoire« ([4]) og de senere ændringer ([5]).

(56) I de tilfælde, hvor fritagelsen for selskabsskat finder direkte anvendelse, fordi overdragelsen af virksomheden finder sted inden for rammerne af en insolvensprocedure, kan man i denne sag rent faktisk gå ud fra, at virksomheden ville være lukket, hvis ikke den var blevet overtaget. Det samme gælder, når fritagelsen indrømmes af skattemyndighederne, eftersom en af forudsætningerne for godkendelse er, at virksomhedens økonomiske situation betyder, at aktiviteternes ophør er umiddelbart forestående. Dermed finder bestemmelserne i meddelelsen fra 1979 tilsyneladende anvendelse i denne sag.

(57) Kommissionen finder således, at det er muligt at erklære støtte tildelt før meddelelsens ikrafttræden i 1998 for værende i overensstemmelse med traktaten op til de lofter for støtteintensitet, der fandt anvendelse i regionen på det tidspunkt, hvor støtten blev tildelt, eventuelt forhøjet med det tillæg, der er gældende for støtte til SMV ([6]).

([1]) EFT C 31 af 3.2.1979, s. 9.
([2]) EFT C 74 af 10.3.1998, s. 9.
([3]) Defineret i bilag 1 til dekret nr. 76/325 af 14. april 1976 offentliggjort i Den Franske Republiks tidende nr. 90 af 14. april 1976.
([4]) EFT L 11 af 12.1.1985, s. 28.
([5]) Se navnlig Kommissionens beslutning i sagerne N 515/94, N 699/94 og N 45/2000.
([6]) Se pkt. 4.1. i Fællesskabets rammebestemmelser for støtte til små og mellemstore virksomheder fra 1992 og pkt. 4.2.1. i Fællesskabets rammebestemmelser for støtte til små og mellemstore virksomheder fra 1996 (EFT C 213 af 23.07.1996, s. 4).

(58) I punkt 4.4 i retningslinjerne fra 1998 kan overtagelsen af et foretagende, der er lukket eller ville være lukket uden denne overtagelse, betragtes som en startinvestering, undtagen hvis det pågældende foretagende tilhører en kriseramt virksomhed. Denne sidste undtagelse blev fjernet ved punkt 7.1 i Fællesskabets retningslinjer for statsstøtte til redning eller omstrukturering af kriseramte virksomheder i 1999. Af de allerede anførte grunde mener Kommissionen, at der i denne sag er tale om overtagelse af et foretagende, der »er blevet lukket eller ville være lukket«. Selv om der er tale om perioden mellem marts 1998 og oktober 1998, hvor ovennævnte undtagelse fandt anvendelse, ville ordningen i øvrigt have udgjort en skattefritagelse, som kun nye virksomheder, der overtager aktiviteten, kunne nyde godt af, og man kan ikke udlede, at den medfører en fordel for en kriseramt virksomhed, der overdrager aktiviteten.

(59) I punkt 4.10 i retningslinjerne fra 1998 indføres der en forpligtelse om, at støtten til startinvesteringen gøres betinget af, at investeringen opretholdes i en minimumsperiode på fem år.

(60) I denne sag er det ikke udelukket, at fritagelserne, der dækker en del af købsprisen for et foretagende eller visse aktiver (som grunde, bygninger, anlæg eller maskiner), i særlige tilfælde kan betragtes som forenelig støtte på den betingelse, at investeringen opretholdes i mindst fem år. Denne sidste betingelse, som ikke udtrykkeligt nævnes i artikel 44f, kan ikke desto mindre være overholdt i bestemte situationer.

(61) Endelig skal støtteintensiteten i henhold til punkt 4.8 i retningslinjerne differentieres i henhold til arten af de støttede regioner. For perioden 2000-2006 skal de støtteberettigede regioner eller de gældende intensitetslofter i Frankrig tage udgangspunkt i kortet for støtte med regionalt sigte, som blev godkendt ved Kommissionens beslutning af 13. marts 2000 i sag N 45/2000. Ordningen, som denne beslutning vedrører, indeholder ingen begrænsninger af støtteintensiteten for støtte i form af skattefordele. Imidlertid må støtte, der tildeles i henhold til denne ordning, betragtes som værende forenelig med fællesmarkedet, idet den tildeles virksomheder, der er hjemmehørende i støtteberettigede regioner, op til den tilladte støtteintensitet i disse regioner, og under forudsætning af at investeringen opretholdes i mindst fem år.

Støtte til SMV

(62) For det tredje skal det med hensyn til bestemmelserne for støtte til SMV først bemærkes, at de franske ordninger ikke er begrænset til SMV, og at ordningen dermed ikke kan anses for forenelig med fællesmarkedet i denne henseende.

(63) I visse enkelttilfælde kan støtten vise sig at være i overensstemmelse med betingelserne i forordning (EF) nr. 70/2001 eller tidligere tekster vedrørende støtte til fordel for SMV [1].

(64) I artikel 4 i forordning (EF) nr. 70/2001 erklæres støtte til investeringer i materielle aktiver for forenelig med fællesmarkedet og fritaget for anmeldelsespligten op til en støtteintensitet på 15 % for små virksomheder eller 7,5 % for mellemstore virksomheder, hvis de opstillede betingelser overholdes. I overensstemmelse med artikel 2, litra c), i denne forordning betragtes en investering i anlægsaktiver i form af overtagelse af et anlæg, der er blevet lukket eller ville være blevet lukket, hvis ikke en sådan overtagelse havde fundet sted, også som en materiel investering.

(65) Af de i betragtning 55 ovenfor anførte grunde mener Kommissionen, at den franske ordning finder anvendelse ved overtagelse af et anlæg, der er blevet lukket eller ville være blevet lukket, hvis overtagelsen ikke havde fundet sted. Under disse omstændigheder er støtte til SMV under denne ordning forenelig med fællesmarkedet i den udstrækning, den overholder de øvrige betingelser i forordning (EF) nr. 70/2001.

(66) Da bestemmelserne i rammebestemmelserne fra 1992 og 1996 ikke er gunstigere end bestemmelserne i forordning (EF) nr. 70/2001, er en nærmere analyse af disse ikke nødvendig.

Konklusion med hensyn til forenelighed

(67) Som helhed betragtet er ordningen ikke forenelig med fællesmarkedet. Imidlertid kan støtte, der tildeles i henhold til denne ordning, og som opfylder kriterierne i meddelelsen fra 1979 om støtteordninger med regionalt sigte og retningslinjerne fra 1998 om støtte med regionalt sigte, anses for forenelig med fællesmarkedet, og det samme gælder støtte tildelt i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 70/2001.

Tilbagesøgning og opfølgning af tilbagebetalingen

(68) De undersøgte foranstaltninger blev indført i 1989. Kommissionen anmodede for første gang om oplysninger vedrørende disse foranstaltninger i september 2001 og afbrød derved forældelsesfristen på 10 år i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 87 [2]. De pågældende skattefritagelser udgør ulovlig statsstøtte, idet de ikke er anmeldt til Kommissionen, og støtte tildelt efter september 1991 skal derfor tilbagebetales.

[1] Se VI Beretning om Konkurrencepolitikken (1976), punkt 253 og 255, og Fællesskabets rammebestemmelser fra 1992 og 1996.
[2] EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1.

(69) Eftersom støtteordningen aldrig er blevet anmeldt, er den ulovlig. Samtidig er støtte, der falder uden for anvendelsesområdet af forordning (EF) nr. 69/2001, de tidligere gældende de minimis-regler og forordning (EF) nr. 70/2001, ulovlig.

(70) I overensstemmelse med Kommissionens faste beslutningspraksis skal støtte, der er ulovlig og uforenelig med EF-traktatens artikel 87, tilbagesøges hos modtagerne. Denne praksis blev bekræftet ved artikel 14 i forordning (EF) nr. 659/1999.

(71) I henhold til denne artikel træffer den pågældende medlemsstat alle nødvendige foranstaltninger for at inddrive støtten hos modtageren. Med henblik på at fastslå antallet af tilfælde, der er berørt af tilbagesøgning, og i henhold til det loyale samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen mener denne, at Frankrig skal udarbejde en liste over virksomheder, der falder uden for anvendelsesområdet af forordning (EF) nr. 69/2001, andre de minimis-regler og forordning (EF) nr. 70/2001, og som ikke opfylder kriterierne i meddelelsen fra 1979 om statsstøtteordninger med regionalt sigte og retningslinjerne fra 1998 om statsstøtte med regionalt sigte.

Konklusioner

(72) Kommissionen konstaterer, at Frankrig ulovligt har iværksat en støtteordning ved at indrømme en skattefritagelse til virksomheder, der overtager aktiviteter fra kriseramte virksomheder, i strid med EF-traktatens artikel 88, stk. 3. Kommissionen finder, at den pågældende ordning ikke kan begrundes hverken ud fra de gældende retningslinjer for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder eller ud fra de gældende bestemmelser for statsstøtte med regionalt sigte, og at den derfor er uforenelig med fællesmarkedet.

(73) Kommissionen forventer, at Frankrig træffer alle de nødvendige foranstaltninger med henblik på at inddrive støtten hos modtagerne under ordningen med forbehold af tilfælde, der er omfattet af forordning (EF) nr. 69/2001 eller andre de minimis-regler og med forbehold af individuelle tilfælde, hvor de tildelte støttebeløb helt eller delvis anses for at være forenelige med fællesmarkedet i henhold til meddelelsen fra 1979 om støtteordninger med regionalt sigte, retningslinjerne fra 1998 vedrørende statsstøtte med regionalt sigte eller forordning (EF) nr. 70/2001.

(74) Kommissionen anmoder Frankrig om at indsende vedlagte formular vedrørende inddrivelsesprocedurens fremadskriden og om at udarbejde en liste over de modtagere, der er berørt af inddrivelsen —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Ordningen for statsstøtte i henhold til artikel 44f i de almindelige beskatningsbestemmelser i form af skattefritagelser for virksomheder, der overtager aktiver fra kriseramte virksomheder, som Frankrig har indført i strid med EF-traktatens artikel 88, stk. 3, er uforenelig med fællesmarkedet, jf. dog artikel 2 og 3.

Artikel 2

Fritagelserne i henhold til den i artikel 1 omtalte ordning udgør ikke statsstøtte, hvis de opfylder betingelserne i forordning (EF) nr. 69/2001 eller de gældende de minimis-regler på det tidspunkt, hvor de blev indrømmet.

Artikel 3

Støtten, der tildeles i henhold til den i artikel 1 omhandlede ordning, og som opfylder kriterierne i meddelelsen fra 1979 om støtteordninger med regionalt sigte eller i retningslinjerne fra 1998 om støtte med regionalt sigte eller i forordning (EF) 70/2001, er forenelig med fællesmarkedet op til den tilladte støtteintensitet.

Artikel 4

Frankrig skal ophæve den i artikel 1 omhandlede støtteordning.

Artikel 5

Frankrig træffer alle nødvendige foranstaltninger for at tilbagesøge den i artikel 1 omhandlede støtte, som er blevet udbetalt ulovligt til støttemodtagerne, bortset fra den i artikel 2 og 3 omhandlede støtte.

Tilbagesøgningen skal ske uophørligt og i overensstemmelse med national lovgivning, hvis denne giver mulighed for at efterkomme beslutningen hurtigt og effektivt. Den støtte, der skal tilbagebetales, pålægges renter fra det tidspunkt, den blev udbetalt til støttemodtagerne, og indtil den er blevet tilbagebetalt. Renterne beregnes som rentes rente på basis af den referencesats, der anvendes til at beregne subventionsækvivalenten for støtte med regionalt sigte i overensstemmelse med Kommissionens meddelelse om gældende rentesatser ved inddrivelse af ulovligt udbetalt støtte.

Artikel 6

Frankrig underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om, hvilke foranstaltninger der er truffet for at efterkomme beslutningen.

Artikel 7

Frankrig foretager denne underretning på grundlag af vedlagte formular og udarbejder en udtømmende liste over de virksomheder, der har været omfattet af fritagelser indrømmet i henhold til den i artikel 1 omhandlede ordning, samt hvilke beløb der er udbetalt i de enkelte tilfælde.

Frankrig udarbejder en liste over de virksomheder, der har modtaget støtte i henhold til den i artikel 1 omhandlede ordning, og som ikke opfylder kriterierne i forordning (EF) nr. 69/2001, i de gældende de minimis-regler på tidspunktet for tildelingen af støtten, i forordning (EF) nr. 70/2001, i meddelelsen fra 1979 om støtteordninger med regionalt sigte eller i retningslinjerne fra 1998 om statsstøtte med regionalt sigte. På denne liste angives ligeledes de nøjagtige støttebeløb, som de enkelte virksomheder har modtaget.

Artikel 8

Denne beslutning er rettet til Den Franske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. december 2003.

På Kommissionens vegne
Mario MONTI
Medlem af Kommissionen

BILAG

Oplysningsark vedrørende tilbagesøgning af ulovligt udbetalt støtte

1. Hvad er det samlede antal støttemodtagere?
2. Hvad er det samlede udbetalte støttebeløb?
3. Hvad er det samlede støttebeløb, der skal tilbagesøges?
4. Hvordan beregner Deres myndigheder støttebeløbet til tilbagesøgning?
   — hovedstol
   — renter ([1]).
5. Hvilke foranstaltninger planlægges anvendt for at sikre en omgående og effektiv tilbagebetaling af støtten i overensstemmelse med artikel 14 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999? Retsgrundlaget for disse foranstaltninger bedes præciseret.
6. Hvilke foranstaltninger er allerede truffet for at sikre en omgående og effektiv tilbagebetaling af støtten i overensstemmelse med artikel 14 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999? Retsgrundlaget for disse foranstaltninger bedes præciseret.
7. Inden for hvilken frist påregnes det samlede støttebeløb tilbagebetalt?
8. Øvrige bemærkninger.

([1]) I overensstemmelse med Kommissionens meddelelse om de rentesatser, der skal anvendes ved tilbagebetaling af ulovlig statsstøtte (EFT C 110 af 8.5.2003, s. 21), beregnes referencesatsen som rentes rente. Ved beregning af rentes rente anvendes følgende formel på årsbasis: rente = (kapital (1 + rente) antal år) - kapital.